

Al terrat a l'hora calenta i altres relats

Lidia Massó Busqué

AL TERRAT A L'HORA CALENTA

El va enxampar mirant mentre estenia roba. Va sentir quelcom al clatell, una sensació que la va inquietar. Neguitejar. No feia aire, la tarda era calma i la calma era la tarda. Els testos grossos de terrissa, ben florits de canonges de pom de colors vius com si fossin munyocs de teles orientals, desprenien un perfum dolç. Els llençols de color taronja. La tongada de calcetes de blonda de color morat i els sostenidors conjunt. Els mitjons de ratlles alegres, algun de desaparellat. Draps de cuina soferts i gastats, però bonics. Les plantes, la bugada sencera, van posar-se a l'aguait.

Aquella sensació petrificava. Encetava quelcom ancestral que provocava una mena de por a la dona de quaranta-sis anys que havia aconseguit estar una estona sense pensar ni cabòries personals ni atabalaments quotidians, mentre penjava ara una peça ara l'altra, com si fos una meditació d'estar per casa molt vàlida. El sol li acaronava el rostre i els braços nus. De tant en tant sospirava agraïda d'aquell contacte acaroador i allò eren petits orgasmes que tot el cos arrodonia amb uns moviments alliberadors subtils. Moviments que algú estava resseguint.

Va saber i va entendre —i va ser com un llampec que no permet res més— que el veí una mica més jove que vivia a la porta del costat, aquell home que cada matí li deia un 'bon dia' simpàtic i li parlava del temps de forma gens estereotipada i la feia somriure amb alguna bajaranada, era darrere seu observant-la amb total atenció mentre ella feinejava. S'adonava que ho havia pressentit. Quan s'ajupia a agafar cada peça, quan estirava els braços per aguantar-la amb les pinces, quan inspirava llargament somrient pel goig de l'hora calenta, dos ulls i un cor bategant l'acompanyaven. Estava a punt de desmaiar-se.

Però no. Es va girar de cop. Una força estranya s'apoderava d'ella.

El silenci cremava com els ulls de la dona que havia esdevingut una guerrera segura i limitadora disposada a lluitar per la seva intimitat. La dona protegia tant com podia una segona mirada que no va poder amagar gaire estona. Desarmada, els ulls grans i foscos s'oferiren als de l'home amb una lluentor riallera que deixava llegir mots esperats.

La dona va caminar cap a l'home, que restava immòbil per tot plegat, fins a quedar ben bé al seu davant. El poder ocular no s'acabava.

La dona anava abillada amb una bata de cotó amb motius de gatets perseguint troques de llana sobre un fons groc viu. Una bata botonada per davant. I als peus sabates d'espart de color groc, estalonades i donades, còmodes com trepitjar catifes flonges.

La dona s'havia dutxat abans de pujar al terrat i duia els cabells recollits en un monyo passa-com-puguis. No se'ls havia assecat bé. Necessitava certa frescor. Va alliberar-los. Li arribaven a les espatlles. Pesaven. L'aigua presa no va tenir cap impediment a lliscar per on va poder. Les gotes feien camins pels braços i pel coll i per sota la bata i queien a terra. Es va descordar la bata. Un botó. Dos botons. Tres botons. Quatre botons. Cinc botons. La bata va quedar oberta i a sota no hi havia més roba. L'aigua sobrerera del cap

seguia baixant. S'aturava als pits bruns i fins i tot perlejava a la punta dels mugrons. O baixava com si partís burletament el cos en canal, saludava el melic que mai s'havia volgut enfonsar i continuava avall, avall.

Va passar una gavina xisclaire i va tallar el moment. La dona va canviar de realitat. Com per inèrcia es va tapar, com si se sentís una nena petita fent alguna cosa prohibida. Va córrer cap a una construcció que semblava una caseta, dins la qual hi guardava els estris de neteja ordenadament. Hi havia la rentadora, l'assecadora, un petit safareig i pilons de còmics i llibres d'escola que sospesaven l'oblit.

El veí la va agafar a mig camí. Amb fermesa. Amb desig. Les mans situades a la cintura i pujant i baixant resseguint els flancs, una suavitat insuportable que el despertava més i més. La dona es deixava fer, li agradava. El cap cot amb els cabells fent de cortina va alçar-se, se'ls va tirar enrere i va decidir mirar l'home novament. I encara més: sense saber com, es va trobar humitejant-li els llavis amb els llavis, resseguint-los amb la llengua i fent-hi minses mossegadetes. I tot li era retornat. La flama interna, el drac enriolat, va pensar en aquests mots d'un poema que feia poc havia escrit i ja no va poder parar. Petons i petons i petons i de cop eren damunt un matalàs en aquella cambra, un matalàs que ella havia netejat i ventilat aquells dies de fer dissabte i que els estava esperant.

En caure la parella sobre seu, el matalàs es va afegir al que s'esdevindria amb papallones que se li revifaven amb ales que havien volat molt lluny. Hi ha el record i hi ha el confegir-lo i el matalàs era expert en ambdues coses.

La dona s'entregava com qui puja graons invisibles que porten a un lloc molt volgut. Les olors de detergent i lleixiu no esmorteïen les del sabó de roses que ella s'havia passat pel cos en dutxar-se. Van obrir-se les boques i les llengües es van conèixer i s'acaronaven i es perseguïen i s'amagaven i es trobaven i les puntes es feien pessigolles. El matalàs prenia nota.

L'home es va sorprendre gratament quan ella, d'un impuls, assetjada per ganes primitives, es va girar i es va posar de quatre grapes. La bata li arribava just on començava tot, com un llençolet massa curt i murri que piqués l'ullet i que fes ombra d'un espai que pidolava tactes que anorreen el cervell i deixen que el cos sigui, que parli, que cridi. A l'home el fet d'anar vestit se li estava convertint en un calvari, en una presó. Però es va abocar al que se li ofería amb avidesa i tendresa, amb ritme i consciència. La dona cada vegada sabia menys on era, li cremaven les galtes i els braços i va començar a gemegar. Sentir-la els accelerava a tots dos. El matalàs tenia les molles tenses.

La dona no se sabia estar quieta, era belluguet de mena. Estirava l'esquena i movia la part lumbar i pèlvica amb flexibilitat. Embogia de plaer i només veia pampallugues a la dimensió on era. No existia res més que aquella zona que segregava desig del gust de l'aigua del mar i les onades que descrivia i aquell visitant que havia convidat a menjar i que escurava tan bé el plat. Concentrada en allò ja no tenia ni ossos ni músculs, només aquell punt de tot que creixia i creixia. Els gemecs es quedaven a la gola i esclataven de cop mentre els llavis guanyaven gruix i la llengua per fi podia xarrupar un dit que va arribar al moment just, alhora que se sentia els pits acariciats per sota l'empipadora bata

plena de gatets innocents que s'haurien escandalitzat. Quan va orgasmar va deixar el dit. La veu se li va tornar rendició i el cos distensió en un càlid benestar. No va trigar a posar-se a riure incontroladament amb pauses i tornem-hi, no podia parar. Aviat s'hi va afegir un corrent contrari i també plorava. Les polaritats topaven.

En acabar la catarsi, la dona somreia. S'havia estirat d'esquena i els palmells de les mans miraven cap amunt, com si fes una relaxació. Respirava calmadament, encara no havia tornat al món. El veí es va treure la roba a poc a poc sense deixar de mirar-la. Les mans li van començar a anar soles pel relleu del cos femení; els dits esdevenien formiguetes que feien recorreguts amunt i avall una vegada i una altra. La dona li va demanar que continués i que li parlés, que no callés mentre duia a terme aquella barreja de massatge i carícia. No volia el silenci, sinó els sons de la veu masculina.

Ell no sabia pas què dir. I precisament perquè no ho va pensar, li van sortir les paraules adequades que eren petits comentaris tímids amb un toc de ximpleria que ampliaven el somriure de la dona. Van passar així una estona que el matalàs guardaria en un calaixet de bocins d'eternitat, que són els que fan que la vida no sigui només viure.

Després l'home es va aturar a dibuixar cercles concèntrics als pits i acabava fent petons-sorbet, la veïna va obrir els ulls, es va posar de costat i el va mirar amb la intensitat que concentren les gotes de pluja preses. Es van besar amb delit, es van abraçar. La tarda no avançava i el matalàs ho agraïa. La tarda regalava.

— Gira't, que et faré d'onada —ella va proposar.

Es va arraulir als peus de l'home per anar-lo escalant horitzontalment, a poc a poquet, lliscant, volent fer d'edredó de pell i a mesura que avançava marcava el recorregut amb saliva, com fan els cargols i se la tornava a endur amb el propi cos i hi afegia la substància més densa i íntima. Va iniciar una cantarella que qui sap d'on li venia, la repetia i repetia, fluixet, alegre. Fins que ell va fer la volta i amb un moviment natural i esperat va quedar dins d'ella. La dona va emetre un so de gran satisfacció, va fer per enganxar-se més i, flexible, va obrir les cames tant com va poder i es va inclinar perquè les boques formessin part de l'activació, de l'agitació, de l'embriaguesa que madurava. El matalàs no ho resistiria: se sentia meravellosament colpejat pel ritme del coit, cada vegada més marcat, més eficient. Una amalgama de sentors de canonges, productes de neteja, sabó de roses, minsa brisa de tarda, i fluids propis els feia perdre mentre es trobaven. El clímax va arribar envoltat de llumenetes en un cel que la parella forjava i on l'espai real es difuminava, es diluïa, s'esmoreïa i on el matalàs perdia la utilitat i, enrabiad, s'estirava les molles.

En vesprejar fresquejava, la roba a l'estenedor era més que eixuta. És clar que importava ben poc. La tarda, amb l'hora calenta, encara feia vida en un racó del terrat.

Es va sentir un tro estrepitós anunciador de tempesta d'estiu. I més. Els llamps el precedien, atac elèctric, esguerradors de firmaments que no poden pretendre ser fermes.

La dona es va despertar sobre el matalàs. Estava arrapada a un coixí antic vestit amb una tela brodada per una besàvia amb les inicials que coincidien amb les seves.

I es va preguntar si aquella avantpassada també havia experimentat fantasies tan vívides. I es va vestir i a corre-cuita caldria desestendre.